

Erhvervsministeren og den socialdemokratiske ordfører, hr. Claus Larsen-Jensen, præsenterede i deres taler for få øjeblikke siden desværre en, ja, en forsvarstale for ikke at gå ind i disse tanker, som vel mest, altså i hvert fald for mig, fremstod som en fuldstændig uvidenhed om, hvad vore danske virksomheders hverdag i virkeligheden går ud på.

Det var meget teoretisk præget, og det var blottet for virkelighedsfornemmelse. Det er jo i virkeligheden måske det største problem i hele denne her sag, og det er vel det problem, der gennemsyrrer hele regeringens behandling af det danske erhvervsliv i de her år.

Der er nemlig et helt, helt afgørende og gennemgående problem, uanset hvad det er for mindre eller mellemstore virksomheder, man besøger i disse år. Og det helt gennemgående problem, alle rejser, er, at de føler, at det er helt urimelig lang tid, der skal bruges i virksomhederne på at løse administrative opgaver, hvor virksomhederne naturligt nok hellere ville koncentrere en lidt større del af deres indsats om det, de er til for, nemlig at drive virksomhed.

Jeg er lidt bange for, at Socialdemokratiet – jeg vil så sige hr. Claus Larsen-Jensen her, men lige så meget ministeren – i virkeligheden også bevidst lidt har forsøgt at misforstå forslaget.

Det her er jo ikke et konkret forslag til en enkelt deregulering. Det er et forsøg på at give os alle sammen de rette værktøjer til at stoppe den himmelflugt, der er tale om i administrative problemer. Jeg føler, at man fra regeringens side forsøger at tale os fra hinanden, og jeg synes, at sagen fortjener en langt bedre modtagelse. Man forsøger her ligesom at poppe sig ud af problematikken og ud af at anerkende problemet.

I andre sammenhænge har regeringen jo anerkendt, at her er tale om et ualmindelig stort problem. Regeringen taler også pænt om det ved fine lejligheder. Rapporter viser, at problemet vokser og vokser og vokser. Vi har altså med de her forslag konkret vist vejen for, hvordan man kan gøre noget ved det ved at etablere værktøjer, som effektivt kan gå ind og stoppe det.

Det første forslag om at oprette det, vi kalder en dereguleringsenhed – andre har kaldt det et tæskehold – er et logisk sted at tage fat. At ansætte et lille hold af effektive mennesker, som helt på tværs af ministerieskel og andre barrierer kan komme med konstruktive ideer og farbare veje ud af den onde spiral, vi er inde i.

Vi Konservative vil gerne være med til at ofre det, der skal til for at få sat sådan et arbejde i gang, for det kommer tifold igen i form af forøgede muligheder for vores virksomheder. Og vi synes, at det er urimeligt at afveje tankerne, som regeringen gør det.

Forslaget om byrdebudget er en anden mulighed for først og fremmest at få synliggjort problemet og dets omfang og dernæst få vist en vej, sådan at vi tvinges til at forholde os til problemet her i Folketinget, tvinges til at fastsætte rammer for, hvilken udvikling vi ønsker, og bevidst tage stilling til, om vi fortsat vil tillade en ustyrlig vækst i andre byrder.

Erhvervsministeren udtalte sig meget positivt om den rapport, hun selv har udgivet om erhvervsregulering i 1997-98. Det er jo sjovt, som man kan læse de samme stykker papir helt forskelligt. Jeg husker den rapport for to ting. Det ene var, at ministeriet havde opgivet at sætte tal på de nye byrder. Selv om man tidligere godt har kunnet beregne sig til, at det beløb sig til 22 mia. kr. i administrative omkostninger, der var lagt på virksomhederne, så havde man opgivet at sætte tal på de seneste års udvikling. Det var selvfølgelig ikke, fordi man ikke kunne, det var, fordi man ikke ønskede at fortælle, hvilke milliardbeløb der er tale om.

Og den anden ting, jeg husker den rapport for, var, at regeringens nye omkostninger på virksomheder, ikke administrative, men skattemæssige nye omkostninger, kun var indregnet med rentevirkningen for virksomhederne, sådan at forstå, at når regeringen har pålagt virksomhederne nye skatter for en milliard kroner, oplyser man ikke, at det koster virksomhederne en milliard kroner. Næh, så oplyser man, at det koster 125 mio. kr., for virksomhederne kunne jo bare gå ud og låne til skatterne, og så skal de jo kun betale renterne.

Sikke en måde at beregne konsekvenserne for dansk erhvervsliv og ny lovgivning på! Det husker jeg denne her rapport for. Og det synes jeg da gerne jeg lige vil minde om ved denne festlige lejlighed, når ministeren fremdrager sådan et stykke papir her.

Et byrdebudget, som vi har foreslået, ville tvinge de enkelte ministerier ud i en prioriteringsdebat – og det er der i allerhøjeste grad brug for, det ville være smaddersundt – nemlig om, hvilke administrative byrder der er de vigtigste, og hvor kan der fjernes byrder, når nye indføres?